

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Tả lại hình ảnh mẹ chăm sóc em ở lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Tả lại hình ảnh mẹ chăm sóc em ở lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn Tả lại hình ảnh mẹ chăm sóc em ở lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

Bài văn Tả lại hình ảnh mẹ chăm sóc em ở lớp 6 số 1

Mới đó một tuần nghỉ ở nhà bị ốm cũng đã qua, hôm nay tôi trở lại học bình thường. Những ngày ốm là những ngày bản thân tôi thấy yếu ớt, thấy nặng nề nhất. Nhưng trong mấy ngày ốm đau ấy, mẹ đã luôn túc trực bên tôi, chăm sóc tôi. Tôi yêu mẹ và luôn nhớ mãi khoảnh khắc mẹ chăm sóc tôi khi tôi ốm.

Ngày tôi đổ bệnh, mẹ như thêm mối bận lòng. Tôi không ra ngoài chạy nhảy đi chơi được nữa, cũng chẳng lon ton tự đến trường như bao ngày bình thường. Bố đi làm xa, chỉ có mẹ ở nhà một mình chăm sóc tôi. Mẹ viết đơn xin phép nghỉ học rồi gọi điện cho cô giáo chủ nhiệm xin cho tôi nghỉ mấy ngày ốm. Tôi chỉ nằm liệt giường. Mẹ luôn ở bên cạnh tôi chăm sóc. Tôi thấy nét mặt mẹ buồn rười rượi và thoáng nhiều nỗi ưu tư. Tôi cười bảo mẹ: " Mẹ, con sẽ sớm khỏi thôi, mẹ đừng lo ạ." Mẹ nghe xong chỉ cười mà đôi mắt vẫn chẳng giấu được nỗi đau xót. Ánh mắt vẫn luôn trĩu mến nhìn tôi như bao lần nhưng hôm nay nó ánh lên cả những tia buồn hiu hắt. Những ngày tôi ốm cũng là những ngày mẹ thức trắng vì lo tôi giật mình giữa đêm khuya. Có lẽ bởi thế, mẹ gầy đi trông thấy. Làn da sạm đen hơn, cái dáng hao gầy như thêm phần khắc khổ. Tôi chỉ muốn mình sớm khỏi bệnh để không phải thấy mẹ gầy đi như thế này.

Ngày nào cũng thế, mẹ tranh thủ thời gian khi tôi còn đang ngủ, mẹ dậy sớm làm các công việc nhà rồi lại nhanh chóng vào với tôi để đưa cháo tôi ăn, đưa thuốc tôi uống, rồi động viên tôi chóng khỏi. Có những đêm tôi bất giác trở mình giữa canh khuya, chợt thấy mẹ đang gục xuống cạnh giường tôi. Tôi thấy rõ những sợi tóc bạc trắng điểm, làn da sạm đen, bàn tay thô ráp chai sần. Mẹ đã vất vả lắm. Tôi muốn khóc òa nhưng sợ mẹ tỉnh, lại cố gắng giấu nhẹm giọt nước mắt vào trong tim.

Những ngày tôi đỡ hơn, mẹ mượn sách của bạn về cho tôi xem lại để lòng đỡ buồn. Bài nào không hiểu thì cái Lan, cái Vy sẽ sang tận tình giảng tôi nghe. Thoắt cái,

một tuần liền trôi qua, tôi khỏi ốm và có thể trở lại trường. Tôi thấy mẹ vui hẳn lên, lòng như nhẹ nhõm và yên tâm hơn hẳn.

Mẹ - mẹ đã thức cả một đời vì con như thế, thức một đời để con có giấc ngủ bình yên. Mẹ đã đánh đổi rất nhiều vì con. Mẹ - con yêu mẹ nhiều lắm, mẹ ơi!

Bài văn Tả lại hình ảnh mẹ chăm sóc em ốm số 2

Những ngôi sao thức ngoài kia

Chẳng bằng mẹ đã thức vì chúng con

Đúng vậy, tới tận bây giờ tôi mới hiểu được ý nghĩa của những câu thơ đó. Tôi đã nhiều lần tự hỏi: “Liệu mẹ có thương mình không?” Có lẽ các bạn đang rất ngạc nhiên về câu hỏi này nhỉ? Tôi thường luôn nghĩ rằng mẹ không quan tâm đến tôi nhưng tôi đã làm.

Hôm đó đi học, mẹ dặn tôi mang theo áo mưa theo vì đài đã dự báo. Nhưng vì thấy trời nắng to nên tôi không mang theo nữa. Thế rồi chiều về, mây đen ở đâu ùn ùn kéo tới, che phủ khắp bầu trời. Con mưa đến thật mau. Mưa, mưa xối xả, mưa ào ào như trút nước. Không có áo mưa mà trời lại sắp tối, tôi để đầu trần chạy như bay về nhà. Về đến nơi tôi ướt như chuột lột. Mẹ sờ trán tôi giật thót người, mẹ vội vàng dìu tôi vào phòng, thay quần áo và lấy chăn ấm đắp cho tôi.

Con sốt quá ác, làm trán tôi nóng bừng bừng mà chân tay thì lạnh run. Mẹ vội vàng kẹp nhiệt kế vào nách tôi kiểm tra nhiệt độ cơ thể với vẻ đầy lo lắng. Mẹ lấy khăn ướt lau mát cho tôi, lấy thuốc cho tôi uống. Viên thuốc hạ sốt sủi bọt tan rất nhanh trong ly nước. Mẹ nhẹ nhàng nâng đầu tôi lên, ghé cốc vào miệng tôi dỗ dành: Nào! Con gái yêu của mẹ, ráng uống một hơi hết cốc nước này, sau đó ngủ một giấc, tỉnh dậy là khỏi ngay! Tôi miễn cưỡng há miệng mặc dù tôi rất ghét thuốc. Uống thuốc xong, tôi cố nhắm mắt ngủ nhưng đầu óc cứ căng lên, khó chịu vô cùng. Mẹ không yên tâm chốc chốc lại sờ vào trán tôi, đôi tay nhẹ nhàng và ấm áp làm sao.

Rồi mẹ vào bếp nấu cho tôi một bát cháo lòng đỏ trứng gà với lá tía tô và hành tím. Khi mẹ bê lên cạnh tôi, bát cháo bốc hơi thơm lừng. Phải như những ngày thường thì tôi ăn một lúc là hết ngay nhưng hôm nay, vừa gượng dậy đã thấy mặt hoa mày chóng, tôi lại gục xuống không muốn ăn uống gì cả. Mẹ lấy mấy chiếc gói kê ở đầu giường rồi đỡ tôi lên tựa lưng vào gối. Mẹ dỗ dành tôi như hồi tôi còn bé xíu và dùng thìa bón từng thìa cháo nóng hổi cho tôi. Dù miệng đắng chát nhưng trước những lời dỗ dành yêu thương của mẹ tôi đành cố nuốt mấy thìa cháo.

Tôi phải nghỉ học mất ba ngày. Suốt ba ngày ấy, mẹ không rời tôi một bước. Lần nào cũng vậy, giữa những cơn sốt mê man, tỉnh dậy, hình ảnh đầu tiên mà tôi bắt gặp chính là mẹ. Mẹ đã gầy rộc đi nhanh chóng, tóc lòa xòa dính bết vào trán với những giọt mồ hôi nhễ nhại.

Những ngày thường, tôi rất ít khi nhìn kỹ đôi mắt mẹ. Tôi chỉ thấy mắt mẹ đen láy, sáng long lanh và luôn tràn ngập sự yêu thương, trù mền dành cho tôi. Chẳng bao giờ tôi nghĩ mắt mẹ xấu hay đẹp. Nhưng giờ đây, tôi mới có nhiều thời gian để ngắm và cảm nhận hết được vẻ đẹp của đôi mắt ấy. Người ta nói đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn quả không sai. Đôi mắt mẹ không chỉ đẹp ở vẻ bề ngoài, mà còn có vẻ đẹp sâu thẳm từ trong tâm hồn mẹ toát ra từ ánh mắt. Tất cả tình yêu thương, trù mền, khoan dung mẹ dành cho tôi đều hiện rõ trên ánh mắt ấy. Đôi mắt ấy như nhìn tôi động viên, an ủi, khích lệ. Mắt mẹ vẫn sáng nhưng không giấu nỗi lo và những vết quầng thâm vì mất ngủ.

Mỗi khi lên cơn sốt cao, tôi luôn bị giật mình thảng thốt, người đầm đìa mồ hôi. Nhưng lúc tỉnh dậy, tôi đều thấy mình nằm gọn trong vòng tay ấm áp của mẹ. Tay nhúng khăn ướt đắp lên trán tôi, tay mẹ đỡ tôi ngồi dậy xúc cháo cho tôi ăn, tay mẹ nấu nước cho tôi uống. Tôi thấy dường như đôi bàn tay ấy có sức mạnh diệu kì khi chạm vào da thịt tôi. Tôi nhìn mẹ, lòng dâng trào niềm yêu thương và cảm ơn mẹ vô hạn.

Sau một vài ngày, những cơn sốt thưa dần, tôi thấy mình tỉnh táo hơn. Mẹ vẫn ngồi đây, vẫn kê cái ghế đầu sát cạnh giường. Tôi nhìn mẹ, mẹ đang thiếp đi trong giấc ngủ vội vàng. Bàn tay mẹ vẫn nắm chặt tay tôi. Rồi mẹ choàng tỉnh dậy khi thấy tôi trở mình nhẹ nhàng. Mẹ cười lại nở trên môi. Những lời nói dịu dàng, ấm áp như lại muốn đưa tôi vào giấc ngủ.

Tình cảm của mẹ như biển cả bao la. Mẹ là người giúp tôi vươn lên trong cuộc sống. Tôi sẽ học thật giỏi để sau này hoàn thành nốt những ước mơ mà mẹ từng nói với tôi. Mẹ ơi! Con yêu mẹ biết bao nhiêu!